

ஸ்ரீமதேராமாதுஜாயநம:.

விசுவாட்சரிவா மணியா

யதிவரபுநரவதாரவகுதராய

யதிந்ரபரவணரென்னும்

நிருபகநாமயேயமுடைமரான

மணவாளமா முனிகள்

திருவாய்மலர்ந்ருளிந்

யதிராஜவிம்ஸதி.

இதற்கு

ஸ்ரீபள்ளைலோகம்ஜீயரருளிச்செய்த

வ்யாபாநம்.

இவை,

ஜீயர்ஸந்நிபி - திருமலாபார்யர்,

அரஸாணிபாலை - சுந்தாடை-

விஜயராவவாபார்யர்,

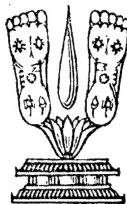
இவர்களால்பரிஷ்கரிக்கப்பட்டு.

திருவல்விக்வேணி :

ஸரஸ்வதி ஹண்டாரமுந்ராஜாஸாஸையில்

முந்ரிதம்.

கஅஅசஸ்

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம: ||

ஜீயந்நிருவடிகளேசரணம்.

శ్రీశ్రీశ్రీశ్రీశ్రీశ్రీ

ஸவ்யாக்யானமான

ய தி ர ர ஜ வி ம ு தி .

தனியன்.

எரும்பியிலப்பா அருளிச்செய்தது.

యస్తుతింయతిపతిప్రసాదనీంవ్యాజహే

యతిరాజవింశతిమ్ । తంప్రపన్నజన

చాతకామ్బుదంనామసామ్యవరయోగిపుణ్యమ్ ॥

ப்ரவேசம்.

“ தொண்டர்க்கமுதுண்ணச் சொன்மாலேக
ள்சொன்னேன்” என்கிறபடியே ஹ்ருஸூரரான
ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு லேஹாயமாகவவதரித்த
திருவாய்மொழியிலவமாஹித்து அதில்சஸ்டரஸம்

அர்யாஸம் ஹாவரஸம் இவற்றை யனுஹவித்து
தடேகநிஷ்ராய் தத்வ்யநிரித்த ஸாஸ்த்ரங்களை
த்ருணவத்ப்ரதிபத்திபண்ணியிருக்கையாலேதிரு
வாய்மொழி யஹிமதார்யத்தையே தமக்கு நிரு
பகமாகவுடையராய் ஆழ்வார்திருவடிகளில் கைங்
கர்யமே அனவரதம் செய்துகொண்டுபோரும்
திருவாய்மொழிப்பிள்ளை ஸ்ரீபாடித்திலையாபூயி
த்து, ஃராவிடிவேடிதடிங்கோபாங்கங்களான ஸம
ஸ்த்த ஃவ்யப்ரஸந்யதாத்பர்யங்களையும் அவருப
தேஸமுதவத்தாலே லஹித்து, * மிக்கவேதியாவே
தத்தினுட்பொருளான உரமபர்வத்திலே நிஷ்
ராய், ஸேஷித்வஸரண்யத்வ ப்ராப்யத்வங்கள்மூ
ன்றும் பிள்ளைவிஷயத்திலே யதுஸந்யித்துதடே
கநிஷ்ராயெழுந்தருளியிருக்கிறஜீயரை, பிள்ளை
தாமேபுகந்து உடையவர்திருவடிகளிலே காட்டி
க்கொடுக்கையாலே அவர்திருவடிகளிலே மிக
வும்ப்ரவணராய், தத்-ஹணயேஷ்டிதங்களைப்பேஸி
யதுஹவிக்கவேண்டுமபடியான ஃஸைபிறந்துதத்
வைஹவத்தைப்பேஸுகிறவிவர்; உரமோபாயநிஷ்
ரான உரமாயிகாரிகளுக்கு அநவரதாதுஸந்யே
யங்களான உரமார்யங்களை இப்ரஸந்யமுவேந
வெளியிடாநின்றுகொண்டு, ஸ்வாபேக்ஷிதங்களை
யும் அவர்திருவடிகளிலே அபேக்ஷித்துத்தலைக்
கட்டுகிறார்.

சீமாநவாஜி ஜலஜக்யநித்யசீவா
பிரேமவிஸாயபராஜு-சபாநித்யம் ।

காமாதிநிஷபாநாநிஷபாநித்யம்

ராமாநுஜாயநிஷபாநித்யம் ॥

இதில் முதல்பீலாகத்தாலே, ஆழ்வார்திருவடிகளில் ப்ரேமபௌஷ்கல்யத்தையும் ஸ்வாமி மாநாந்தர்ஹுகருடைய ஐஃவகங்களைப்போக்கி ரகதிக்கும்படியையும் பேசாநின்றுகொண்டு, துடங்கின ஸ்தோத்ரம் தடையறநடக்கத்தக்கதாக உடையவர்கிருவடிகளிலேவிழுகிறார்.

(ஸ்ரீமாயவாங்ஸீரிஜலஜக்யவயேத்யாதி)

“திருமாலேநானுமுனக்குப்பழுவடியேன்” என்கிறபடியே - மியூநஸேஷத்வமே ஸ்வரூபமாகையாலே, ஸ்வரூபாநுரூபமான புருஷார்யமும் மியூநவிஷயகைங்கர்யமாயிருக்கும்; ஆகையிறே “ திருமாற்கரவு- சொன்றார்க்குடையாம்” என்று - நித்யஸூரிகளில் தலைவரான திருவனந்தாழ்வான் அவனுமவருமானசோர்த்தியிலே கிஞ்ஞித்கரிக்குமென்று சொல்லுகிறது. அந்தகருந்தலையில் வாஸனையாலேயிறே * தொடர்ந்து குற்றேவல்செய்யப்போந்தவிடத்திலும் “ஹவாஸத்துஸஹவைஷேஹ்யா” என்றும் “அஹம்ஸர்வம்கரிஷ்யாமி” என்றும் அவர்ப்ராஸித்தது;

அப்படியே, ஆழ்வாரும் “ அடிமைசெய்வார் திருமாலுக்கு” என்றும் “ கோலத்திருமாமக ளோடுண்ணக்கூட” என்றும் - மிய-நமேகைங் கர்ய ப்ரதிஸம்வந்யியாக வருளிச்செய்தாரிதே; ஆகையாலே, ஸ்ரீயஃபதியான வெம்பெருமான்தி ருவடித்தாமரைகளில் நித்யகைங்கர்யத்திலயாஸா யாலே கலங்கின திருவுள்ளத்தைபுடையரானஆ ழ்வார் திருவடிகளில் ப்ரேமமேதமக்கு நிரூபக மாகவுடையராயிருக்குமவரென்கிறது. “ மாயா: யவோமாபவ:” என்று-மாயவஸஸ்டித்தாலேஸ்ரீ யஃபதித்வம் ஸ்வீயமாகையாலே, ஸ்ரீஸுவ்தம்ஒள பவாரிகம். “ சீமாதவன்கோவிந்தன் ” என்று ஆழ்வாரருளிச்செய்த டிவ்யஸ-ஞக்தியையுட்கொ ண்டாய்த்துஇவரிப்படியருளிச்செய்தது. உடைய வர்க்கு வைஹவஞ்சொல்லுகிறவளவில், ஜ்ஞாந ஹத்திவைராஹ்யங்களை இட்டுச்சொல்லுகையன்றிக் கே,ஆழ்வார்திருவடிகளில் ஸம்வந்யத்தைபிட்டுே ற்றஞ்சொல்லுகைக்கடி. “மாறனடிபணிந்துயந்தவ ன்” என்று பிள்ளையமுதனாரருளிச்செய்த டிவ்ய ஸ-ஞக்தியாய்த்து. அஹ்வரிஸஸ்டித்தாலே - டிவ்ய மங்கள விக்ரஹேயோ஽ம்ஸொல்லுகிறது. ஜலஜஸ ஸ்டித்தாலே - திருவடிகளில் ஹோஹ்யதையை ஸ்சொல்லுகிறது. ட்வயஸஸ்டித்தாலே- “உன்னி ணையடித்தாமரைகள்” என்கிறபடியே இரண் டதாமரைப்பூவை ஒழுங்குபட நிரைத்துவைத்

தாப்போலேயிருக்கிற ஸோர்த்தியழகைச்சொல்லுகிறது. ஸ்வாஸஸ்தத்தாலே - ஸோஷவ்ருத்தியைச்சொல்லுகிறது. நித்யஸஸ்தத்தாலே - “ ஒழிவில்காலமெல்லாம் ” என்கிறபடியே இது தான் யாவதாத்மாஹவியென்னுமிடம்சொல்லுகிறது. இதுதான் “உடனாய்மன்றி வழுவினாவடிமைசெய்யவேண்டும்” என்றுசொன்ன ஸர்வதேசத்திலும் ஸர்வகாலங்களிலும் ஸர்வாவஸ்தையுகளிலும்பண்ணக்கடவ ஸர்வவியகைங்கர்யங்களுக்கு முபலக்ஷணம். ஏவம்வியமானகைங்கர்யத்தைப்பெறவேணுமென்னும் ப்ரேம்பாரவஸ்யத்தாலேயாய்த்து “ ஸிந்தைகலங்கித் திருமாலென்றழைப்பன் ” என்று இவர் கூப்பிட்டது ; நாட்டங்க அந்நபாநாடிகளுக்கு வாய்புலற்றிக்கூப்பிடாநிற்க, கைங்கர்யத்தாலல்லது சொல்லாமல் கூப்பிட்டலமாக்கிறவிவர்படி உலயவிஹத்தியிலும் வ்யாவ்ருத்தமாயிருக்கையாலே; இப்படியிருக்கிற ஆழ்வாருடைய ஸ்வஹாவத்திலேவிஜயராய், இவருடையதிருவடிகளிலே நிரவிகப்ரேமபுக்தராயாய்த்துளம்பெருமானாரிருக்கும்படி. (காமாஜீத்யாஜி) ஹவத்தைகங்கர்யவிரோயியான ஸஸ்தாஜிவிஷயப்ராவண்யரூபமான காமமும் ஆதிஸஸ்தஸங்க்ருஹிதங்களான ஹவதேகரக்ஷயவிரோயியான அர்யத்ருஷ்ணையும்ததேகஸோஷத்வவிரோயியான அஹங்காரமும் முதலானஹம்ஸணங்களை, தம்முடையதிருவடிகளிலாஸ்யித்தவர்களுக்கு, ஸ்வாபதேஸா

துஷ்டாநங்களாலும் ஸ்வகடாக்ஷவிஸேஷாடிக
ளாலும் ஸவாஸனமாகப் போக்குமவரென்கை.
(ராமாநுஜம்) “நவேஜ்ராமாநுஜேத்யேஷா உது
ராமதுரக்ஷரீக்ராமவஸ்யாம்ப்ரபஜ்யந்தேஜந்தவே
ஹந்தமாஜ்ருஃ” என்று அறிவுடையாரீடுபடும்
படி, மோக்ஷஹேதுவான திருநாமத்தையுடைய
வரென்கை. (யதிபதம்) ஜிதேந்ரியரான ஸர்யா
ந்நகளுக்குத் தலைவரானவரென்கை. இத்தால் –
கீழ்ச்சொன்ன ஆஸ்ருதஜோஷ நிவர்த்தகத்வத்து
க்கடியான மூணாயோமம்சொல்லுகிறது. (ப்ரண
மாமி) என்கிறமாத்ரமேயமைந்திருக்க (மூர்யநா
பரணமாமி) என்கிறது-விஷயவைஹவத்தையது
ஸந்யித்துமாநஸமானப்ரஹாவமாத்ரத்திலநிற்கை
யன்றிக்கே, தம்முடையவாடிராதிஸயத்தாலேநிர்
ஹராய் திருவடிகளிலே தலையைமடுக்கிறாரென்
னுமிடந்தோற்ற.

ஸ்ரீரஜ்ரஜசரஜமூஜரஜஹம்ஸம்

ஸ்ரீமத்ரஜசரஜமூஜரஜம் ।

ஸ்ரீஹ்நாஹ்நகாலமூஜமூஜம்

ஸ்ரீவத்ரஜஹ்நகாலமூஜமூஜம் ॥ ௨.

இப்படி துடங்கினஸ்தோத்ரம் நிர்விஹ
மாகத்தலைக்கட்டுகைக்காக அவர்திருவடிகளையா
ஸ்ரயித்து அத்தாலேநிறம்பெற்றவராய்க்கொண்
டு, எம்பெருமானுடைய ஹவஜ்ஹாவதவிஷய

ப்ரோமபௌஷ்கல்யத்தையும் ஆபுரதஜநங்களுக்கு வரமப்ராப்யராயிருக்கிறபடியையும்சொல்லி ஸா ப்ரமாகவேந்துகிறார்.

(ஸ்ரீரங்கராஜேத்யாஜி) ஹவஷ்விஷயத்தில்வந்தால் வெளிமுன அம்ஸத்தைக்கழித்து ஸாரமான அம்ஸத்திலேயாய்த்திருப்பது. பரவ்யூஹங்கள் நித்யமுகத்தர்க்கும் முக்தப்ரஹ்மர்க்கும்முகங்கொடுக்கும்விடமாகையாலும், விஹவாந்தர்யாமித்வங்கள் புண்யம்பண்ணினார்க்கும் உபாஸகர்க்கும் முகங்கொடுத்துநிற்கிற நிலையாகையாலும், அவ்வோநிலைகளுக்கு ஓரோகுறைகளுண்டு; அடியோமுகக்கே யெம்பெருமானல்லீரோ” என்று பரத்வாஜிகளுக்காளாகாத பிற்பாடர்க்கும் முகங்கொடுத்துநிற்கும் அர்ச்வாவதாரத்துக்குச்சொல்லலாவதொரு குறையில்லையே !. இப்படிநீர்மைக்கெல்லையிலமான அர்ச்சாஸ்த்யலங்களுக்கெல்லாம் வேர்பற்றான கோயில்நிலையிலேயாய்த்து எம்பெருமானார் ஆழங்கால்பட்டிருப்பது. ஆகையாலே, பெரியபெருமாள் திருவடிகளில் மிக்க ஹோம்யதையையதுவவித்து ஸரஸஸஞ்சரணம்பண்ணும்படிசொல்லுகிறது. பரமபஷைஸ்வர்யத்தையும் சிராங்கிக்கும்படியான விஹவைஸ்வர்யத்தையுடைத்தாய், “ரதிங்மத:” என்கிறபடியே ஸர்வஜ்ஞான ஸர்வேஸ்வரனையும் ஸ்வஹோம்ய

தையாலே ஆழங்கால்படுத்தும்தம்படி நிரதிஸ்ய
 ஹோய்மமான திருவரங்கத்திருப்பதியை “அரங்
 கமானி” என்கிறபடியே ஸ்வாய்நமாக வாண்டு
 கொண்டுபோருகையால் வந்தபெரு மையையு
 டைய * அரங்கத்தம்மான் திருங்கமலபாதத்தில்
 அலையெறிகிறமய-ப்ரவாஹத்திலேசிறகடிக்கொ
 ண்டிவர்த்திக்ஹ ஹம்ஸஸ்ரேஷ்டமாயுள்ளவரை
 யென்கை. “பொன்னரங்கமென்னில் மயலே
 பெருகுமிராமானுசன்” என்னும்படியிறே இப்
 டேஸத்திலிவர்க்குண்டான ப்ராவண்யம். (ஸ்ரீம
 த்பராங்குஸேத்யாதி) இனி ஹாமவதவிஷயத்தி
 லும்வந்தால், ஸ்வயத்தனத்தாலே ஈஸ்வரனைப் பெ
 றப்பார்க்கும் ப்ரபத்தியிலே அன்வயித்திருக்கச்
 செய்தே தங்கள்ஸ்வீகாரத்தை ஸாய்நமாகக்கொ
 ள்ருமவர்களையும் அவனேயுபாயமாகக்கொள்ளா
 நிற்கச்செய்தேயும்பெற்றபோது,பெருகிறோமெ
 ன்று ஆறியிருக்கும்வர்களையும்கிழந்து “ப்ராப்யப்
 ராபகங்களிரண்டுமவனே” என்கிறதவயவலித்து
 “இப்போதே பெற்றதுஹவிக்கவேணும்” என்னு
 மஹிவிவேஸத்தாலேகண்ணும்கண்ணீருமாய்த்து
 டிக்கும்படியான ஆர்த்தியையுடையராய், பரவ்யு
 ஹாதி ஸ்யலங்களிற்க்காட்டில் “கண்டியூராக்
 கம்” இத்யாதிப்படியே - கோயில்துடக்கமாக
 அர்வாவதாரஸ்யலங்களிலே ஆழங்காற்பட்டிரு
 க்குமாழ்வார்களளவிலேயாய்த்துத் திருவுள்ள

முன்றியிருப்பது. ஆகையாலே, கைங்கர்யாலிநி
 ஸ்வஸமாகிற ஸ்வரூபாநுரூபமான ஸம்பத்தையு
 டையராய், நிரங்குஸஸ்வதந்தரானஸஸ்வரணையும்
 ‘ஸ்வரோஹம்’ என்றிருக்கும் ஸம்ஸாரிகளை
 பும் ஸ்வஸஞ்சித்திவிசேஷங்களாலேவஸீக்ருதரா
 பத்தலேஸீய்க்கும்படி பண்ணுகையாலே பராங்கு
 ரரென்னும் திருநாமத்தையுடையராயிருக்கிற,
 பூழ்வார்களில் தலைவரான நம்மாழ்வாருடையபா
 ஷோப்யமான திருவடிகளில் ஷோப்யதாநுஸந்
 பரநமே நித்யஜீவநமாகவுடையவசென்கை. கிற்
 பராங்குஸபாடிஹத்தம்” என்று - அவர்திருவ
 டிகளிலே ப்ரேமத்தையுடையரானமாத்ரம்சொ
 லிற்று; இங்கு, அந்தப்ரேமாநுரூபமாக வவுர்
 திருவடிகளில் ஷோப்யதையுள் புக்கதுஹவிக்கும்
 டிசொல்லுகிறது. அல்லாதவாழ்வார்களிற்கு
 ரட்டில் நம்மாழ்வாருக்குண்டான வ்யாவ்ருத்தி
 தோற்ற, அவர்களோடேகூடவநுஸந்யிக்கிறமா
 ரம்போராதென்று தனியேமுற்படவநுஸந்யித்
 ரர்; இப்போது, அவர்களோடேகூடவநுஸந்
 ித்தருளுகிறார். பெரியபிராட்டியாரை அல்லாத
 ரய்ச்சிமாரோடேகூட வநுஸந்யியாநிற்கச்செய்
 தயும்முந்தரவே “ஸ்ரீயஃபதி” என்று அவள்
 யாவ்ருத்திதோற்ற உடையவரநுஸந்யித்தருளி
 ரப்போலே, அல்லாத வாழ்வார்களிவர்க்கு
 டியவயவஹுதரென்னும்படியிறே இவருடையவே

ற்றம்.(ஸ்ரீஹட்டநாயேத்யாதி) மங்களாஸாஸநரூப
மாகவஸீவர்யத்தையுடையராய் ஸ்ராஹ்மணோ
த்தமரான பெரியாழ்வாருடையவும், ஸ்ராஹ்யகு
ப்தருஷ்டிகளாகிற ப்ரதிபக்ஷங்களுக்கு ம்ருத்யுஹ
தரான திருமங்கையாழ்வாருடையவும், திருமுக
மண்டலமாசிற தாமரையை அலர்த்துமாடித்ய
னென்கை. “ஆனாமாளார்” என்கிறவன் தனி
மைதீர ஆஸீஸர்த்தருளுகையாலும், ஸ்ராஹ்ய
குப்தருஷ்டிகளைக்கிழங்கெடுத்துப் பொகடுகையா
லும், இவரைக்கண்டபோதே அவர்கள் முகம
லர்ந்தபடி. (ஸ்ரீவத்ஸவிஹ்நஸுரணம்) கீழ், “ஆத்
மபடிஸ்ருதாநாம்-காமாதிஷோஷஹரம்” என்று-
ஸாமாந்யேந, திருவடிகளையாஸ்ரயித்தவர்களுக்கு
உபாயஹதரென்னுமிடம் சொல்லிற்று; இங்கு,
அவர்களெல்லரருமொருதட்டும் தாமொருதட்
டுமாம்படியான வேற்றத்தையுடையராய்ஸிஷ்யா
வார்யக்ரமத்துக்கு ஸீமாஹுமியான கூரத்தாழ்
வானுக்கு ப்ராப்யப்ராபகங்கவிரண்டும் தாமேயா
யிருக்கும்படிசொல்லுகிறது. (யதிராஜமீடே)
இப்படி ஆழ்வார்களுகந்தவிஷயமான பெரிய
பெருமாள்ளவிலும் * முகில்வண்ணனடியைய
டைந்தருள் ஸ்ருதியுய்ந்த ஆழ்வார்கள்விஷயத்தி
லும்தத்த்விஷயானுரூபமான ப்ரேமபூர்த்தியை
யுடையராய், ஆஸ்ருதர்க்குப்ராப்யப்ராபகஹதரு
மாயிருக்குமவரென்று ஸ்ஸுதிக்கிறேனென்கை.

வாசாயதீந்நிசுநசாவபுசாசயுஷ்
 துபாஹிந்நயுஷம் ஐசுதாங்குரூநம் |
 காராநிநாநகரூ கேசமுஷாந்யபுஸம்
 பாநாநுநிந்நபரஸ்யுஷம் ஐவேயம் || 3.

“நம்மைப்பற்றினார்க்கு ப்ராப்யப்ராபகமும்
 நாமேயாகச்சொன்னீரே, நம்மைப்பற்றிநிற்கிற
 வுமக்குமிதோவ்வாதோ” என்று எம்பெருமானா
 ர்க்குத் திருவுள்ளமாக; எனக்கங்கனன்று, தே
 வர்கிருவடிகளே ப்ராப்யமும் ப்ராபகமுமென்று
 பற்றியிருக்கும் கூரத்தாழ்வானமுதலானவர்கள்
 திருவடிகளே ப்ராப்யமும் ப்ராபகமுமாகப்பற்றி
 யிருக்குமவனாகவிவனும்என்று எம்பெருமானார்
 திருவடிகளிலே ப்ரார்த்தித்தருளுகிறார்.

(வாசாயதீந்நேத்யாதி) “ப்ரத்யகேஷமாவ
 ஸ்துத்யா:” என்கிறபடியே - ஊவத் விஷயத்து
 ன்கு உபகாரகரானவாஹார்யர்களை ஸ்துதிக்கைக்
 கும் ஸ்மரிக்கைக்கும் வணங்குகைக்குமாய்த்து
 இவனுக்கு வாங்குநகாயங்களை அடியிலேயுண்
 டாக்கிற்று, “விவித்ராடே ஹஸம்பத்தி:” இத்த்யாதி
 ப்படியே - ஸர்வேஸ்வரன் தன்னையாஸ்ரயிக்கக்
 கொடுத்தகரணங்களைக்கொண்டு அந்யபரராய்த்
 திறிசிறிவிவ்விவத்தியிலே, ஊவத்ஸமாஸ்ரயணமா
 த்ரத்திலே துவருகையன்றிக்கே அத்தையும்
 ப்ராப்யமாவயியென்றுகழித்து ஊரமாவயியானஆ

வார்யவிஷயத்திலே கரணத்ரயத்தையும் விரியோ
 மிக்கும்படியானவேற்றமுடைய விவர்களும்சில
 ரே! என்றுவிய்யராய், அவர்கள் திருவடிகளை
 ப்பற்றுகிறார். (வாஹா) “வாயவனையல்லதுவா
 ழ்த்தாது” என்று ப்ரஹ்மபர்வநிஷ்டர் ஹவஷ்வி
 ஷயமல்லது மற்றொருவிஷயத்தை பேத்தாதாப்
 போலே, இவர்களும் வகுத்தவிஷயமொழியமற்
 ரென்றையேத்தாதபடி. அவர்களுக்குவ்யாவர்த்
 தம் டேவதாந்தரம் ; இவர்களுக்கு ஹவஷ்விஷ
 யம். “நாவகாரியம்” என்றவர்களிறேஇவர்கள்.
 (மநஸா) “மநஃபூர்வோ வாஹத்தரஃ” என்கிறநிய
 மமில்லையாய்த்திவர்களுக்கு. வாய்திறக்க இவ்வி
 ஷயத்திலல்லதுவாய்திறவாதாப்போலே நெஞ்
 சுக்கும் விஷயமதுவல்லதில்லையாய்த் திவர்களு
 க்கு. திருக்கோட்டியூர்நம்பியை “ஊமக்குய்யா
 நத்துக்கு விஷயமென்” என்று கேட்டபின்பு,
 அருளிச்செய்தவார்த்தையைநினைப்பது. (வாஹா-
 மநஸாவபுஷாஹ) என்று-கரணங்களுக்குத் தனித்
 தனியுண்டானப்ராவண்யம்சொல்லுகிறது. (யுஷ்
 மத்பாஹாரவிந்த்யுமளம்ஹஜதாம்) இவர்கள் வே
 ப்பங்குடி நீரிருக்கிறபடி. இவ்வாத்மாவுக்குவகு
 த்தஸேஷியான டேவருடைய, நிராகிஸ்யஹோய்ய
 மாய் சேர்த்தியழகையுடைத்தான திருவடிகளை
 ப்ராப்யமாகவும் ப்ராபகமாகவும் நிரந்தரமாகஸே
 விக்ருமவர்களுடைய. “நித்யம்யதீயவரணௌ
 ஸரணம்மதீயம்” என்று - ஆவார்யன்றிருவடி

எம்ஹெருமானூர்திருவடிகளுக்கு இப்படி அவிநாஹகுதராய் அவரையல்லதறியாத கூரத் தாழ்வான்போல்வாருடைய திருவடிகளிலே சேஷத்வத்தையும் ப்ரார்பித்தருளி, அவர்களளவி லூற்றத்தாலே, அவர்களுக்கந்விஷயமான எம் ஹெருமானூர் திருவடிகளிலே கரணத்ரயமும்ப்ர வணமாம்வடிபண்ணியருளவேணுமென்று அவ ரைப்ரார்பித்தருளுகிறார்.

(நித்யம்யதிந்ரேத்யாஹி) மே-மந: - தவடி வ்யவபுஸ்ஸம்ருதௌ - நித்யம்-ஸக்தம்-ஹவது- அநாஹிகால்ம் இதரவிஷயங்களிலேபழகிப்போந் டவென்னுடையமநஸ்ஸானது, டேவருடையடிவ் யமங்மளவிச்ரஹத்திலே ஸர்வகாலமும் மண்டி விஷயாந்தரஸ்மரணத்துக்காளாகாதபடி நன்றா கஹெய்வதாகவும். “உன்றன்மெய்யிற்பிறங்றிய ஸீரன்றிவேண்டிலன்” என்றிறபடியே - மநஸ் ஸுக்கு ஸஹாஸ்ரயமான அவலம்வநம் டேவ ருடைய டிவ்யமங்மளவிச்ரஹமேயாகவேணுமெ ன்கை. (வாழ்மஹணதீர்தநேஸௌ) இதுக்குமுன் பைஹர்விஷயங்மள ஜல்பித்துப்போந்டிவாக்கு, டேவருடையகல்யாணஹணங்களை வர்ணித்துக் கொண்டுபேசுகையிலேஸக்தமாகவேணுமென் கை. (கீத்யம்யேத்யாஹி) அந்யவிஷயங்மருக்கு நிஹீநவ்ருத்திஸெய்துபோந்டிகைகளிரண்டுக்கும் க்ருத்யம், டேவருடைய திருவடிகளில் நித்யகை ங்கர்யமாவதாக. (வ்ருத்யந்தரேஸ்துவிமூவயித் யாஹி) டேவர்விஷயத்திலேகரணத்ரயமும்அஹிமு

வமானாலும் விஷயாந்தரங்களில் வைமுபயமில்
லாதபோது இது நிலைநில்லாதென்றுபார்த்து,
புறப்பூய்வான வைலகூண்யத்தையுடையதேறய
விஷயங்மனே நினைக்கைசொல்லுகை தொழுகை
யாகிற வ்யாபாரத்திலின்றும் கரணத்ரயமும் மு
வம்மாறுவதாக. இத்தால் - “நையும்மனமுன்
குணங்களையுன்னி” இத்யாதிப்படியே - கரணத்ர
யத்துக்கும் எம்வெருமானார்விஷயத்தில் ப்ராவ
ண்யத்தை இதரவிவ்ருத்தியூர்வகமாக ப்ரார்யித்
தருளினாராய்த்து. ச.

அஸ்தௌ ராஜ்யமநு ராஜபத்ரயாந்

நிஸ்தௌ மனமுத்ரவித ராஜ்யயதீந் ॥ ௧ ॥

சிஸ்தௌ ராஜ்யமநு ராஜபத்ரயாந்

நிஸ்தௌ மனமுத்ரவித ராஜ்யயதீந் ॥ ௨ ॥

“ எம்வெருமானே சேஷியும் உபாயமும்
உபேயமுமென்று ஸாஸ்த்ரங்கள்சொல்லாநிற்க
நீர் நம்மையும் நம்முடையாரையும் சேஷிகளு
முபாயவ்ருதருமாகவ்வொல்லாநின்றீர், அதென்
கொண்டுநீர்சொல்லுகிறது” என்று எம்வெரு
மானார்க்குநினைவாக;ஸகலஸாஸ்த்ரஸாரமானதிரு
மந்தரம்இதுக்குமூலப்ரமாணம்,அதில் ப்ரதிபா
திக்கிற அர்யத்துக்கு அநுரூபமானநிஷ்டையை
யும்தத்வலமான தேவர்திருவடிகளிலதுவவத்தை
யாம் கந்தருளவேண்டுமென்று அ

(அஷ்டாக்ஷரேத்யாஜி) “ ஓமித்யேகாக்ஷரம் | நமஇதிஜ்வே அக்ஷரே | நாராயணயேதிபஞ்
 வாக்ஷராணி | இத்யஷ்டாக்ஷரம்ஹந்தஸாமாயத்ரீ
 யேதி” என்று-திருமந்தரம் எட்டுத்திருவக்ஷரமா
 ய்மூன்றுபடிமாயிருக்குமென்னுமிடம் ஸ்ருதிஸித்
 யமிதே.மதுஸாஷ்டம்-மந்தரவாலி. மதுராஜமென்
 றது-மந்தரராஜமென்றபடி. திருமந்தரத்துக்கு-
 ராஜாவாகையாவது - வேடிங்மனும் ஃபிகளும்
 வைதிக புருஷர்களும் ஏககண்மமாக பரிமீரணிக்
 கையாலும், அர்யபூர்த்தியாலும்,தானேஸ்வதந்த
 ரமாயக்கொண்டு ஸகலஹம்ஸோபும் கொடுக்கவ
 ற்றாகையாலும், உபாயாந்தர ஸஹகாரியாகையா
 லும், தன்னையொழிந்தவ்யாபகாவ்யாபகஸகலஹ
 வம்மந்தரங்மளிலும்உத்க்ருஷ்டமாயிருக்கை. படி
 த்ரயங்மளில் அர்யமாவது - ஆத்மாவிநுடைய
 அநந்யார்ஹஸேஷத்வம் அநந்யஸரணத்வம் அந
 ந்யஹோய்யத்வம் இவைகளும், தத்ப்ரதியோயி
 யான ஸர்வேஸ்வரனுடைய ஸேஷித்வஸரண்யத்வ
 ப்ராப்யத்வங்களும். அநந்யார்ஹஸேஷத்வாஜ்யா
 காரத்ரயமும், தஜ்விஷயத்திற்ப்போலே தஜீயவி
 ஷயத்திலுமுண்டாயிதேயிருப்பது; ஆகையிதே,
 திருமந்தரங்கற்ற திருமங்மையாழ்வாரும்“நிந்தி
 ருவெட்டெழுத்தும் கற்றுநான்-உற்றதுமுன்னடி
 யார்க்கடிமை” என்று. அருளிவெய்தது. இப்
 படி ஸாமான்யேநதஜீயர்க்கெல்லாம் தத்ஸம்வந்ய
 மூலமாகஸேஷித்வாடிகளுண்டாகையாலே, தஜீ
 யவிஷயமாய்நிர்ஹேதுகமாக அடியிலேதன்னைய
 ங்மீகரித்தருளி இவ்வவஸ்யாபந்நான ஸ்வாஹா

ர்யவிஷயத்திலும் சேஷித்வாழிக ளாநுஸந்பிக்க
க்குறையில்லை; ஆகையால், படிதர்யத்திலும்சொ
ல்லுகிற வர்யங்களில் ஹரமபர்வபர்யந்தமான நி
ஷ்டெயை, இதிலபேசையையுடையவடியேநு
க்கு, இவ்வர்யத்தில் ரூவியுடையாரைக்நிடை
யாத விவ்விவ்நூலிலே யிப்போதேதந்தருள
வேணும். பெருவிடாய்ப்பட்டு “ தண்ணீர்
தண்ணீர்” என்று துடிக்கிறவனுக்கு, இவ்விட
த்திலே இப்போதே விடாய்தீர்க்கவேணுமிதே.
“நீர் நம்மையபேகித்தால் இப்படி உம்முடை
யவபேகிதம் செய்யவேண்டும் ஹேதுவென்”
என்ன; சொல்லுகிறது - (நாய) என்று. இத்த
லையில்சொல்லலாவதொரு ஹேதுவில்லை, இவ்
வாத்மாவுக்கு வகுத்தசேஷியாஹேவர் “ இது
நம்முடையதன்றே” என்று இஸ்ஸம்பையமே
ஹேதுவாகச்செய்தருளவேனுமென்கை. (ஸிஷ்ட
டேத்யாடி) ஸிஷ்டராகிரூர் - ஜ்ஞாநாதுஷ்டாந
பூர்ணராய் கண்ணழிவற்றப்ராப்யருவியையுடை
யவர்கள் ; அவர்களுக்கு அஃரமண்யராகிரூர் -
கூரத்தாழ்வான்போல்வார் ; இப்படியிருந்துள்
ளவர்களாலே நிரந்தரமதுவவிக்கப்படா நிற்ப
தாயிருக்கிற, வகுத்தசேஷியான ஹேவருடைய
பரமஹோய்மமான திருவடிகளை, இந்நிப்பாய்ம்
பெருவிடில் தரியாதபடியான விந்நவென்னுடை
யவஹ்நியானது, யஹமநோயமதுவவித்துக்
களிப்பதாக. “ உனதடிப்போதி லொண்சீராம்

தெளிதே னுண்டமர்ந்திடவேண்டி நிற்பாலது
வே - போந்ததென்னெஞ்சம்பொன்வண்டு" என்
றவரீயத்தை ப்ரார்த்தித்தபடி. ... ௫.

అల్పాపి సేనభవదీయపదాబ్జభక్తి

శృద్ధాదిభోగరుచిరస్వహமేధதేహః।

మత్పాపమேவహిநదాననముష్యநాన్య

క్షద్వారయార్యయితరాజదయైకసిన్ధో ॥ ౬ ॥

“ப்ராப்யருவியையுடையராய் புறம்புள்ள
ஹோம்யங்களில்நசையற்றகூரத்தாழ்வான்போல்
வாரன்றோ நம்மை யறுவவிக்குமவர்களாகக்
ஹொன்னீர், அவர்களைப்போலேயுமக்கு அவை
யிரண்டுமுண்டோ” என்ன ; ஏகதேஸமும் ப்ரா
ப்யருவியற்றிருக்கிறபடியையும், இதரவிஷயரு
விகொழுந்துவிட்டுவளருகிறபடியையும், விண்
ணப்பம்செய்து, இவையிரண்டுக்குமடியான பா
பத்தைப்போக்கி யருளவேணுமென்று ப்ரார்த்
திக்கிறார்.

(அல்பாபிமேநேத்யாபி) (ஹவீயபபாஹ்ஜ
ஹக்தி: - அல்பாபிமேந) தேவரீ திருவடித்தாம
ரைகளில் பூர்ணஹக்தியில்லாதமாத்ரமன்றிக்வே,
அத்யல்பஹகதியும், இதரவிஷயபலனானவென
க்கில்லை. ஆதுகூல்யலேஸமில்லையானாலும்ப்ராதி
கூல்யநிவ்ருத்திதானுண்டாகிலுமாமிறே,அதுவுமி
ல்லையெனக்கென்கிறார் (ஸ்வஹீத்யாபி) தேவ
ரீர் திருவடிகளிலதுஹவத்துக்கு விரோபியான

ஸங்ஷாதிவிஷயாநுலவஸரஜ்யை நாதோநும்வர்
யிஷ்ணுவாய்ச்செல்லா நின்றது, ஐயோ ! இத்
தால் - த்ருதியபஜார்ய நிஷ்ராவிரோயிசொல்லி
ந்து. இவ்விரண்டுக்குமடியேதென்ன (அமுஷ்ய-
நிஜாநம்-மத்பாபமேவஹி) என்கிறார்; ப்ராப்தவி
ஷ்யப்ராவண்யாலாவத்துக்கும் அப்ராப்தவிஷ்ய
ப்ராவண்யத்துக்கும்காரணம், பாபியான வென்
னுடையஜ்ஞகர்மமிதே. அவயாரணத்தாலே -
ஹேத்வந்தரத்தைக்கழிக்கிறது. (ஹி)ஸங்ஷம்-இவ்
வார்யத்தினுடையப்ராஸிடியைச்சொல்லுகிறது.
(நாந்யத்) ஈஸ்வரஸ்வாதந்தரய மிதுக்குஹேது
வன்று, அவன் உஜ்ஜீவநத்துக்கு க்ருஷிபண்ணு
கிறவனாகையாலே. “ உம்முடையகர்மஜோஷத்
தாலேவந்ததாகில் நம்மால் செய்யலாவதுண்
டோ” என்ன; என், செய்யலாவதில்லையோ, அத்
தை அடியேனளவில் கிட்டாதபடி தகைந்தருள
வேணும். “நாமதுக்குஸக்தரோ” என்ன (ஆர்ய)
செய்யும் விரகநிகைக்குத்தக்க வறிவில்லையோ.
(யதிராஜ) அறிந்தபடிசெய்யவல்ல ஸக்தியில்லை
யோ - ஜிதெந்த்ரியரானஸந்யாலிகளுக்குத் தலை
வராகையாலே அலிமாநாந்தர்ஹகுதருடையபா
பத்தைப்போக்குகைக்கு ஸக்தியில்குறையில்லை.
(டயைகலிந்யோ) அந்ஜ்ஞாநஸக்திகளோகூட
னோபயோரியாகநடத்தும்க்ருபைக்கும் ஸங்கோ
உமுண்டோ. “ அஸ்யடிபைகலிந்யோ?” என்று
விசேஷஜ்ஞர் ஆழங்கால் படும்படியன்றோ க்ரு
பாப்ராஹ்மம். ஏகஸங்ஷத்தாலே-ஹ்நாந்தரங்
கள்தடவிப்பிடிக்கவேண்டும்படிசொல்லுகிறது.

க்கும். துஸஸ்டத்தால்-மதுஷ்யஸரீரபரித்ரஹம்
 ண்ணிவர்த்தித்திற அல்லாதாரில் தமக்குண்டா
 ரவ்யாவ்ருத்தியைச்சொல்லுகிறார். (ஈஷ்ருஸோ
) கீழ்ச்சொன்னபடியையுடையது யிருக்கச்
 செய்தேயும். தம்முடையபோஷப்பரப்புக்குப்பா
 ரமிடப்போகாமையாலே - இப்படிப்பட்டவ
 னன்கிறார். நம்முடையபோஷ மிதுவானபின்
 னா நாமிவ்விஷயத்தைநிட்டுகை அபுக்தமெ
 றுகைவாங்கவேண்டியிருக்க, அதுசெய்யாதவ
 ரவன்றிக்கே, “ இவனைப்போலே ஆத்மமூண
 னர்ணநில்லை, ஆகையால் இவ்விஷயத்தைக்கட்டி
 பரிமாறுகைக்கு இவனத்தனை அபிகாரிகளில்
 ல ” என்று அறிவில் தலைநின்றவர்க ளெல்லா
 நம் தங்களிலேககண்ராய் ப்ரீதிக்குப்போக
 தவிட்டுப்புகழும்படியன்றோ இப்போதும் வ
 நநபரனாய்க்கொண்டு அடியேன் வர்த்தித்திற
 ன. (யதீந்தர) ரோமநிவர்த்தகனான விஷக்கைப்ப
 யிரிருக்கச்செய்தேயும் நோயின்கையிலேதுகை
 ண்ணும் வ்யாயித்ரஸ்தனைப்போலே, ஆபுரித
 டோஷங்களைக்கழிக்கைக்கு ஸக்தரானதேவரை
 பற்றியிருக்கிற வடியேன் இஷ்டோஷ ஸாமரத்தி
 லகிடந்தமுந்துகை ப்ராப்தமோபிரானே ! என்
 றார். எ.

முகாஸஸலாஹஸநிஷந்தவஸுஸ்சேஷ
 ஶ்யஸாடிஹ்ரநிர்ஷயநாஸாஸாஸு : ।
 த்யஸாடிஹ்ரநிர்ஷயநாஸாஸாஸு
 மகாஸராமியஸாஸாஸுஸுஸுஸு ॥௮ ॥

(஁஁வாவஹேஹமித்யா஁) (அஹம்-தவ-
 அநிஸம் - ஁஁வாவஹேஹவாமி)஁ேவர்திருவடி
 களில் ஸேஷத்வமே நிரூபகமாம்ஸடியான ஸ்வ
 ரூபத்தையுடையநான் இவ்வாத்மாவுக்கு வகுத்த
 ஸேஷியான ஁ேவரீருக்கு இடைவிடாமல் ஹர்
 ஁ாவஹனாய்ப்போரவேண்டியிருக்க, அதுஸெய்
 யாதவளவன்றிக்கே,த஁விரு஁யமாக஁஁வாவஹ
 னைக்கொண்டு போரானின்றேன். இதென்னுடை
 யப்ர஁மப஁ர்஁நிஷ்டையிருந்தபடி. (஁஁ஷ்ட஁ே
 ஁ட஁) ஁யா஁஁஁ணபூர்ணரும் ஏறிட்டுப்பார்க்க
 வருவருக்கும்ஸடி ஁ர்வருத்தியேயாய்த்துச்செ
 ய்துபோருவது. (ஸ஁஁஁஁஁஁஁஁஁஁஁) ஁ேவரீ
 ர்திருவடிகளில் கைங்கர்யத்குக்கு இட்டுப்பிறந்
 துவைத்து, அதுக்குவிரு஁யமான ஸ஁஁஁஁஁஁
 யாதுவவத்திலே ஒருஸர்வஸக்தியாலும் விடுவி
 க்கவொண்ணுதபடி மிகவும் ப்ரவணநாய்ப்போரு
 மவன். (ஸரணாதாபய஁) ஸரணாதநென்றிற
 பேர்மாத்ரமேபுள்ளது. அதிலும் நிஷ்டையில்லே
 யென்கை;இத்தால் - ம஁யமப஁ர்஁நிஷ்ட஁஁஁஁஁
 சொல்லுகிறது.(ஸ஁஁஁஁஁஁஁஁஁஁஁) என்கையா
 லே-த்ருதீயப஁ர்஁நிஷ்டையில்லையென்னுமிட
 ம்ஸொல்லிற்று;இதரவிஷயப்ரவணனாய் ஁஁ஷ்ட
 ஁ேஷ்டனாகையாலே இவனைக் கைக்கொள்ளப்
 போகிறதில்லை, ஸரணாதநென்னும் பேரிட்டி
 ருக்கையாலே கைவிடப்போகிறதில்லை. இப்படி
 தள்ளவும் கொள்ளவும் போகாதேயிருக்கிறவிவ
 ஁னை நாமென்செய்வதென்று புண்ஸமம்ஸடியி

ருக்கையாலே நித்யடிவாவஹனென்கை. (த்வத்
பாடிவத்திவஸிஷ்டஜநௌவமய்ய இத்யாடி) நம்
படியிதுவானால் நமக்கு மிவ்விஷயத்துக்குமெ
ன்னஸேர்த்தியுண்டு என்று நடுங்கிக்கடக்கவர்த்தி
க்கவேண்டியிருக்க, அதுசெய்யாதே, ஷேவரீர்
திருவடிகளில் பாரமார்பிகப்ரேமயுக்தரான வில
க்ஷணர் திரளுக்குள்ளே நானுமொருவநாகப்பு
க்கு, ப்ரேமலேசமற்றிருக்க, ஷேவரீர்திருவடிக
ளில் ப்ரேமபரிபூர்ணரைப்போலே க்ருத்ரிமமாக
வரியாநின்றேன். (ததோஸ்மிமூர்ஷ:) நிஸ்நே
ஹிதனாயிருக்கச்செய்தே ஸ்நேஹயுக்தரைப்போ
லே அதுவகைங்கரயங்களை ஆஸைப்படுவது அ
ர்யபிப்பதாய்க்கொண்டுக்ருத்ரிமமாகவர்த்தியாநின்
றேனென்பது யாதொன்றாலே, அத்தாலேமூர்
வனுகாநின்றேனென்கிறார். ... ௮.

நித்யம் த்வஹமித்யாடி) (நித்யம் த்வஹம்பரி

வவாமிமஹம்) அவேறுதுகமாகவங்கிகரித்துஸ்

வோபபேசுத்தாலேதத்வஜ்ஞாநத்தைப்பிரப்பித்

து ஸ்வரூபயாடாத்மயப்ரகாஸகமான திருமந்த்ர

த்தையும் ஸார்யமாகப்ரஸாதித்தருளி ஸ்வரூப
விருத்யங்கள் புகுராதபடி இரவுபகல் அவஹித

னய்நோக்கிக்கொண்டுபோரும் ஆவார்யனருளி-
 வெய்தபடி அநுஷ்டியாமையாலும், தடிப்படிஷ்ட
 மந்தரதடிர்யங்களை அநயிகாரிகளுக்கு உபதேஸ-
 க்கையாலும், ஸர்வகாலமும் ப்ரதிஷ்ணம் பரிஹ-
 வியாநின்றேன். அவ்வளவன்றிக்கே, (மந்தரம்ஊ-
 பரிஹவாமி) அநுஸந்த்யாத்ருக்களுக்கு ரக்ஷகமா-
 கையாலே மந்தரஸூஷ்டவாஹ்யமாய் ஸகலவேஷா-
 ந்தஸாரமான திருவஷ்டாரக்ஷரத்தையும், ஆவார்ய-
 ன் அதுக்கருளிச்செய்த டயார்யத்தையும் மறக்-
 கையாலும், அயயார்யத்தை அதுக்கர்யமாக
 நினைக்கையாலும், அதின் ஸீர்மைக்குள்ளும்வடி-
 பரிஹவியாநின்றேன். அவ்வளவன்றிக்கே, (தட்-
 தேவதாமபி-நித்யம்-பரிஹவாமி) அம்மந்தரத்து-
 க்கு சேஷிதவஸூரணயத்வ ப்ராப்யத்வ வேஷத்-
 தாலே ப்ரதிபாடியனான வெம்வெருமானையும்,
 தத்ஸமாஃரயணத்தைப்பற்றஸ்ருஷ்டங்களான கர-
 ணத்ரயத்தையும் தடிஷ்டயத்தில் ப்ரவணமாக்கா-
 மையாலும் தடிதரவிஷ்டயங்களிலே ப்ரவணமாக்க-
 குகையாலும் பரிஹவியாநின்றேன். (நகிஞ்விடி-
 ஹோஸிவேமி) எப்போதும் உத்தேஸ்யமாகவ-
 நுஸந்தித்துமௌரவிக்கத்தக்கஊருமந்தரதேவதை-
 களை அநவரதம்பரிஹித்து இதுவேயாத்ரையா-
 ய்ப்போராரிள்ளால், இதிலேயொருஹற்றும் ஹய-
 மின்றுக்கேயிராநின்றேன். (இத்யம்ஸோபி) மே-
 லெழுவன்றிக்கே உள்ளுற ஆராய்ந்துபார்த்தால்
 ஸான்றுருக்கஹெய்தேயும். (அஸஹ்ஹவதீய-
 ஸங்வேஹ்ருஷ்டஸூராமி)ஆவார்யவிஷ்டயத்திலும்

க்கொண்டு போருகையாலுண்டான வ்யஸநாதி
 ஸயத்தாலே யருளிச்செய்கிறார் (ஹாஹந்தஹ
 ந்த) என்று. (மநஸா) ஹவஜ்வைஹவாடிகளை
 யதுஸந்யிக்கக்கண்ட மநஸஸம்படும்பாடே! (க்ரி
 யயாஹ) க்ரியாஸஷ்த்தாலே-க்ரியாஹேதுவான
 காயத்தைலக்ஷிக்கிறது ; (வாஹா) உஜ்ஜேஸ்யங்
 களைக்குறித்து அஞ்ஜலிப்ராணமாஜ்யதுக்ஷலவ்ருத்
 திபண்ணுகைக்கும் தஜ்ஜ-ணங்களைப்புகழுக்கைக்கு
 மாகக்கண்ட காயமும் வாக்கும், அபவாரம்ப
 ண்ணி அந்யப்பிகைக்குறுப்பாவதே ! (ஸதத
 ம்) ஸ்வரூபாதுரூபமான வ்ருத்தியிலே அந்வயி
 த்தவனுக்குகாலவிசேஷத்திலே விஹேஷம்வரு
 கை அஸஹ்யமானாப்போலேயாய்த்து அந்நவப
 வாரகரணத்திலும் காலவிசேஷத்திலுண்டானவி
 ஹேஷம் அஸஹ்யமானபடி. (வராயி) என்கிறவ
 ர்த்தமானிரிஷேசத்தாலே - ஸர்வாவஸ்யையிலு
 மபவாரமதுவர்த்திக்கிறபடி. (த்ரிவிடாபவாராந்)
 ஓரொருவிஷயத்திலபவாரமே அதிக்குரமாயிரு
 க்க, மூன்று அபவாரத்திலும் அந்வயித்தபடி.
 அதுதான்கதிபயாபவாரத்திலேஸுவருகையன்றி
 க்கே நானாவிடாபவாரங்களிலு மந்வயித்தபடி
 யைப்பற்ற ஸ்வஹுவநப்ரயோமம்பண்ணுகிறது.
 *அஹம் ஸர்வம்கரிஷ்யாமீக்கு எதிர்த்தட்டிருக்
 கிறபடி. (ஸோஹம்) அபராஹம்பண்ணினகையு
 லராதவிந்நபாபிஷ்டன். (தவாப்ரியகர:) “ஸ்வரூ
 பாதுரூபமான வ்ருத்தியிலேயந்வயித்து வாழ
 வேணும்” என்று இதுக்கு க்ருஷிபண்ணிக்கொ
 ண்டிபோருகிற ஷேவரீருக்கு, பண்ணின க்ருஷி

யைப்பாழாக்கி அநிஷ்டகரனாய்ப் போருமவன்.
 (ப்ரியக்ருஷத்) அர்யஸ்யிதி இதுவாயிருக்க,
 “ஹவஷ்ஹமவதாஹார்யவிஷயங்களி விவனத்த
 னைப்ரேமமுடையாரும் கைங்கர்யருவியுடையாரு
 மில்லை, ஆனபின்ஷஹ இவனேநமக்குப் ப்ரியகரன்”
 என்று ஷேவரீரும் நினைக்கும்படியாய்த்து வர்
 த்திப்பது. (ஏவம்காலம்நயாமி) இப்படிக்குத்ரிம
 மானபரிமாற்றத்தால்காலத்தைக்கழியாநின்றேன்
 (யதிராஜததோஸ்மிமூர்ஷஃ) ரக்ஷணஸாமர்யமு
 டையேவரீரும் ஸந்நிஹிதராயிருக்க இவ்வஸ்து
 அபவாரத்திலே கைகழிகையாலே என்னத்தனை
 மூர்வரில்லையென்கிறார். ... ௧0.

பாபேக்யதேயதிகநநிப்யஸுபா
 லஜாஹநகரணஸ்யகதஹஸி |
 மோஹநமேந பவதீஹயாநிபே
 ஸ்நஸ்துநகரஹஸ்யஹஸி || ௧௦ ||

இப்படி அக்ருத்யகரண ஹவஷ்பவாராஜிக
 னிலே அந்விதனாபிருக்கச்செய்தேயும் அவற்றி
 லந்வயியாதவனைப் போலேயும் வர்த்திக்கையா
 லே என்னில் குறைந்தாரொருவருமில்லை யென்
 று விஷண்ணரான விவரைப்பார்த்து, எம்வெ
 ருமானார் “அநுதாபாஹிகளுண்டாகில் அவைதன்
 னடையே கழியுங்காணும்” என்றருளிவெய்ய ;
 “அநுதாபாஹிலே ஸமுயில்லாமையாலே இப்
 போதும் அக்ருத்யகரணமேயெனக்குநித்யாநுஷ்
 ஠ாநமாய்ச்சொல்லாநின்றது” என்று விண்ணப்
 பம்செய்கிறார்.

(பாபேக்ருதஇத்யாதி) ஹயமாவது-மேல்வ
ரக்கடவ அநர்யவிஸேஷங்களுக்கு ஸஞ்சகமா
ன விஹ்நங்களைக்கண்டுபிறக்குமதன்றோ ஁ஃஸ
ம் ; “இப்போதித்தை஁வெய்தால் மேல் நமக்கு
அநர்த்யம்வரும்” என்று வெருவுமவனுக்கு அப்
படிப்பட்ட ஹயமுண்டாம் ; “ நாம் அக்ருத்யத்தி
லந்வயிக்கக்கடவோமல்லோம்” என்று அவிஸ
ந்யிவிராமம் பிறந்திருக்க஁வெய்தேயும் ஁ர்வாஸ
னையாலே நெஞ்சுகலங்கி நினைவற அக்ருத்யத்
திலே பிறங்கினவனுக்கு அதுதாபமுண்டாம் ;
஁ஃயிபூர்வம் ப்ரவர்த்தியா நிற்க஁வெய்தேயும்
ஸிஷ்டமர்ஹைக்கு அஞ்ஜினவனுக்கு லஜ்ஜையு
ண்டாம் ; இவற்றிலே தேனுமொன்றுண்டாய்த்
ததாகில் மீளவும் பாபத்தை஁ வெய்கையெந்ந
னேகூடும்படி? (மோஹேநமேநஹவதிஹஹயாதி
லேஃ) மேல்வருமநர்யத்தையாதல் இப்போது
ண்டான ஸிஷ்டமர்ஹையையாதல் ஒன்றையும்
நிரூபிக்கவறியாத வஜ்ஞாநத்தாலே ஁ஃயிபூர்வ
கமாக அக்ருத்யாடிகளிலே மண்டிப்போருகிற
வெனக்கு ஏகஜேஸுமும் ஹயாடிகளுண்டானதில்
லை. (தஸ்மாதித்யாதி) ஆகையால், அடுத்தடுத்து
பாபமேசெய்யாநின்றேன். ... கக.

అన్తర్హహిస్సకలవస్తుషుసన్తమీశ

మన్తஃபுரஃஸிஸதமிவாஃஃவீక్షமாணః।

కన్తర్పవశ్యహృదయస్సతతంభవామి

హన్తత్వదగ్గమనస్యయతీన్త 91నార్ஃ ||௧௮||

“ஸ்ரீவேஸ்வரன் ஸகலவஸ்துக்களிலு மந்த
ர்யாமியாய் ஸமஸ்தப்ரவ்ருத்திகளையும் பார்த்துக்
கொண் டெழுந்தருளியிருக்கிறபடியை யதுஸந்
யித்தாய் பாபகரணத்துக்கிடமில்லையெனும்” என்
ன ; அதுவுமதுஸந்யிக்கைக்கு யோர்யதையில்
லாதபடி காமபரவஸாந்தக்ரணஞ யிருக்கிறே
னென்கிறார்.

(அந்தர்வஹிரித்யாஜி) ஸ்வபரவிவாழமற
ஸகலவஸ்துக்களிலும் உள்ளோடு புறம்பொடு
வாசியற வ்யாபித்திருக்குமவனாய், வ்யாப்யவஸ்
துக்களை ஸ்வாயீநமாகநியமித்துக்கொண்டுபோரும
வனை. உள்ளேயிருக்கிறபடியையறிந்தால் “நினை
வுக்குவாய்த்தலையான நெஞ்ஜிலிருக்கிறவன் என்
னினேந்திருக்கும் !” என்றுவெருவி நெஞ்ஜால்
பாபவிற்தைபண்ணப்போகாது ; புறம்பிருக்கிற
படியையதுஸந்யித்தால் “உள்ளேயன்றோ அவன்,
புறம்பில்லை” என்று வொஹ்யகரணங்கள் கொ
ண்டு பாபம்செய்யப்போகாது ; உள்ளும் புறம்
பொழுளஞ யிருந்தாலும், செய்தபாபத்துக்கு
உலிதடிண்டம்பண்ணி நியமிக்கைக்கு ஸக்தனல்
லவாகில் பாபம்செய்யலுமாம் ; அங்ஙனன்றிக்கே,
அபராபாதுமணம்டிக்கைக்கு உரியநிரங்கு
ஸஸ்வதந்தரனுமா யிருந்தாலெங்ஙனே பாபம்
செய்யலாவது? (அந்யஃபுரஸ்ஸ்யிதமிவாவறம
விக்ஷமாண:) ஜாத்யந்யன்தன் னுடைய முன்னேநி

ற்கிறவனைக் காணமாட்டாதாப்போலே, தத்வஜ்ஞாநஸூத்ரம் எனநான், ஸர்வத்ர ஸந்நிஹிதஞ்ஞா ஸர்வநியந்தாவானவனைக் காணமாட்டுகிறிலேன். ஆவார்யோபதேஸாஹி லஸ்யஜ்ஞாநமுண்டாயிருக்ககாணமாட்டாமைக்கு வேறது வென்னென்ன அருளிவெய்கிறார் (சுந்தர்பவஸ்யேத்யாஹி) அவனைக்காண்கைக்கு ஸாயநமான நெஞ்ஜகாமபாரவஸ்யத்தாலே கலங்கினபின்பு காணவிரகுண்டோ விஷயப்ரவணமானநெஞ்ஜிலே ஆவார்யோபதேஸாஹிலஸ்யமான ஜ்ஞாநத்தைப்ரதிஷ்டிப்பிகை அரிதிறே. (ஸததம்) மநஸ்ஸுக்கு காமபாரவஸ்யம் காஹித்தகமாய்த்தாகில் அல்லாதகாலங்களிலேயாகிலும் ஹவததுஸந்யாநம்பண்ணலாம் ; ஸர்வகாலங்களிலும்ஃ வித்தம் காமகலுஷமானல் எங்ஙனேயதுஸந்யிக்கும்படி. (ஹவாமி) என்கிறவர்த்தமாநநிர்ஜேஸத்தாலே- காலகலைகேஸமும்காமபாரவஸ்யம்தவிரந்ததில்லையென்கிறது. கூணகாலமாகிலும் வாஸ்தேவவிரந்தநத்துக்கு யோர்யமாகாதபடி பாழேபோவதே ! என்கிறவிஷாஹத்தாலே (ஹந்த) என்கிறார். (த்வஹ்ரமமநஸ்யயதிரந்த்ரநார்ஹ:)ஸாக்ஷாத்க்ருதஹவத்தத்வராய் நிரஸ்தஸமஸ்தகாமரானவர்கள் திட்டி ஸேவிக்கும்படியானவைஹவத்தையுடைய ஹேவீர்திருமுன்வேவருகைக்கு, இப்படியிருக்கிறநான்அர்ஹனே என்று தம்மை நிந்தித்துக்கொண்டருளுகிறார்.

ரநிவ்ருத்தியிலு மபேகையின்றிக்வேயிருக்கிறவும
க்கு நம்மாலே தடியேதுவான பாபங்களைப்போ
க்கவென்றால் போக்கப்போமோ, ஆனபின்ன-
நீர்தாமே உம்முடையரசுணத்துக்கு ஒருவழிபார்
க்கவேணுந்தானாம்” என்ன ; ஷோஷமே வேஷ
மானவெனக்கு ஷேவரீர்க்ருபையொழிய வேறும
தியில்லையென்கிறார் மேலிரண்டுலோகத்தாலே.
அதில், முதல்லோகத்தாலே - ஸர்வஜ்ஞரான
கூரத்தாழ்வான் வரஜராஜஸ்தவாழிகளிலருளிக்
கொய்த ஷோஷங்களுக்கெல்லாம் ஏகாஸ்ரயமான
அடியேனுக்கு ஷேவரீர் க்ருபையொழியவேறும
தியில்லையென்கிறார்.

(வாசாமமோவரேத்யாதி) “ மொழியைக்க
டக்கும் பெரும்புகழான்” என்கிறபடியே - இவ்
வளவென்று வாக்கால் பரிசுமேலிக்கவெண்ணாத
படி யிருப்பதாய் நிஸ்வீமமான ஜ்ஞாநஸக்த்யா
திகல்யாணகுணங்களையுடையராய், தன்நிறத்திலே
தீரக்கழியவபவாரம்பண்ணின நாலுராயையும்பெ
ருமாளோடொருதலையாகமன்றாடிருக்கும் பரம
க்ருபாவானாகையாலே ஆவார்யஸ்ரேஷ்டருமாயுள்
ளகூரத்தாழ்வானருளிக் கொய்த அந்நிறையத்துக்
கும்பாத்ரம், கீழ்ச்செவ்வான் ஸ்வலாவதையுடை
யனநாடுருவனுமேயாயிருக்கும். (நபுநர்ஜயதீ
ஷ்ருஸ்) ஆராய்ந்தபார்த்தால் இஜ்ஜயத்திலேஇப்
படிப்பட்டஷோஷத்தையுடையாடுருவனுமில்லை.
(தீராமாதுஜேத்யாதி) ஷேவரீர்க்ருபைக்குவயிறு

இத்யாழிகளாலே அருளிஃவெய்தவெல்லாநைங்
யமும். (அஃயாஸ்தீத்யாழி) இந்த லோகத்தில்
இக்காலத்திலே நானொருவன்வக்கலிலுமே ஸு-
ருக்கமறவுண்டாகாநின்றது என்பது யாதொன்
று ; ஆகையாலே, ஷேவரீர்க்ருபையேயெனக்கு
ஜ்ஜீவநோபாயம். (இஹலோகே) லோகாந்தர
த்திலுண்டாகில் தெரியாது. (அஃய) காலாந்தர
த்திலுண்டாகில் தெரியாது. (அஸங்குவிதம்)
உண்டாய்த்தாகிலும் இப்படிருறைவறவுண்டாக
க்கூடாது ; ஆகையால், இங்ஙனெத்தவிஷயம்
ஷேவரீர்க்ருபைக்கு வேறில்லை ; அடியேனுக்கு
ஷேவரீர்க்ருபையொழிய வேறுபுகவில்லையென்ற
படி. இத்தால் - “ நிகரின்றிநின்ற வென்னீஸு
தைக்குநின்னருளின்கணன்றிப் புகலொன்றுமில்
லையருட்குமஃஷேபுகல்” என்றத்தையெண்ண
படி. கரு.

శద్దానిభోగవిషయాయుచిరస్త్వదీయా
నస్థాభవత్వేషభవద్దయాయుచీన్ద్ర) ।
త్వద్దానదానగణనాచరమావధాయ
స్త్వద్దానతైకరసతాఽచరతానుమాస్త||౧౬|

இப்படி ஷோஷவாஹுள்யத்தையும் ஷோ
ஷஹுயிஷ்ரானதமக்கு உஜ்ஜீவநோபாயம்எம்
வெருமானார் க்ருபையேயென்னுமத்தையும் இ
வாருளிஃவெய்தவாறே, எம்வெருமானார் இவ
ரைவிஸேஷகடாகூழம்பண்ணியருளி “ உமக்கு
அபேகூதிதமென்” என்று கேட்டருள; “வாஹா

யதீந்த்ர” என்றும் “அல்பாபிமேந” என்றும் கிழ் இரண்டுஸிலோகத்தாலும் ப்ரார்பித்த அநிஷ்டநிவ்ருத்தியையும் இஷ்டப்ராப்தியையும் இஸிலோகத்தில் பூர்வோத்தரார்யங்களாலே ப்ரார்பித்தருளுகிறார்.

(ஸவ்ஷாஜீத்யாஜி) த்ருதீயபடித்திற்வொன்ன அநந்யலோப்யத்வத்துக்கு ஸவ்ஷாஜ்யதுவருவியிறேவிரோபி, ஆகையாலே அவித்யாநிவ்ருத்தியையபேகூதியாமல் விஷயப்ராவண்ய நிவ்ருத்தியையபேகூதிக்கிறார். (அஸ்மதீயா) இந்த்ருவியாலேயன்றோ அநாடிகாலம் ஸ்வருபாநுருப புருஷார்ப்யத்தையிழந்ததென்று அதின்பேர் சொல்லவும் அஸஹ்யமாயிருக்கிறதாய்த்து. (நஷ்டாலவது) “யாதுஸதயாவிநாஸநம்” என்னுமாப்போலே உருக்காணவொண்ணாதபடி நஸிக்கவேணும். டேஹாவஸாநத்திலே தன்னடையே நஸியாதோவென்ன (இஹ - நஷ்டாலவது) என்கிறார். இஸஸரீரத்தோடேயிருக்கிற காலத்திலே நஸிக்கவேணும்; அன்றிக்கே, பேரளவுடையவர்களையும் தன்கீழேயாக்கி ஸவ்ஷாஜிகள் தனிக் கோல்செலுத்துகிற விவ்விவ்ருதியிலே யென்னவுமாம். அநாடிகாலமேபிடித்துக் கரம்பேறிக்கிடக்கிறவிது நஸிக்கும்போதைக்கொருவேறுதுவேண்டாவோவென்ன அருளிவெய்கிறார் (ஹவஜ்யயா) என்று. “நமக்கு ஸேஷமாய்வைத்து இவ்வஸ்துவ்விஷயங்களின் காலிலே துகையுண்வதே!, இதின்கையில் இனியிவன்நவிவுபடா

தொழிவான்” என்று டேவரீர்க்ருபைபண்ணில் பிழைக்கலாமித்தனை. க்ருபாமாத்ரங் கொண்டு விஷயருவியைத்தவிர்க்கப்போமோவென்ன அரு ளிஃவெய்கிறார் (யதீந்த்ர) என்று. விஷயங்களை திரஸ்கரிக்கும் ஸக்திமான்களான யதிகளுக்கு த்தலைவரான டேவரீர்கு முடியாத துண்டோ. “இவ்வளவோ,மற்றுமபேகூதிதமுண்டோ” என் ன; “இது ஆதுஷங்கிகம், ப்ராபாநலலம்வேறே” என்று தமக்கிஷ்டமான புருஷார்யத்தையபேகூதி க்கிறார் (த்வத்தாஸேத்யாதி) டேவரீர்கிருவடிகளில் சேஷத்வமே நிஸ்பகமாகவுடைய சேஷஹ்ருத ருடைய பரம்பரையினெல்லநிலத்திலே நிற்கிற வர்களாயாவரொருவர், அவர்கிருவடிகளில் சேஷ த்வமொன்றிலு் மொருபடிப்பட்ட ரஸத்தையு டையனுகையே இடைவிடாமலெனக்கு நடக்க வேணும். (மமாஸ்து) “இதுவேபுருஷார்யம்” என்றறுதியிட்டிருக்கிற வெனக்கு இதுண்டாவ தாக. இந்தபுருஷார்யத்தில் ருவியில்லாதாரிழ ந்தார்கள் என்று ருவியுடையவெனக்கு மிழக்க வேணுமோ. கக.

ஸ்ரீஸ்யக்ரவீத்யுநிபதிவ்யநுநஸ்யகாஸ×

ஸ்ரீஸ்யக்ரதாமுபகதஸ்திஹ்ரஜராஜ: ।

வஸ்யஸ்யகாபவதிதேயதிராஜதஸ்து

வ்யுத்தஸ்யகீயுஜநஸாஸவிமோவநேத்யம் ॥௧௨॥

“ இஷ்டங்களைக்கொடுக்கையும் அரிஷ்டங்
களைப்போக்குகையும் உபாயவ-ஞான ஈஸ்வர
ன்க்ருத்யமன்றோ, நம்மாலதுசெய்து தலைக்க
ட்டப்போமோ” என்ன; * பல்லுயிர்க்கும்-வீட
ரிப்பான்-விண்ணின்தலைநின்று-மண்ணின்தலத்
துதித்து * ஸ்ரீவிஷ்ணுலோக மணிமண்டபமார்ம
டியாயிருக்கிற டேவரீர்க்கு முடியாததுண்டோ,
ஆகிலும் அவதாரத்தில் மெய்ப்பாட்டுக்காக ஸர்
வேஸ்வரன் தலையிலே ஏறிட்டருளிராகிலும் அ
ந்ந ஈஸ்வரனான டேவரீர்க்கு வஸ்யமன்றோ,
ஆனபின்னும், ஆஸ்ரிதபாபவிமோஹத்தில் ஸக்தி
டேவரீருக்கேயுள்ளதென்கிறார்.

(ஸ்ருத்யமீரவேஜ்யேத்யாஹி) அபௌருஷே
யமாய் நித்யநிரீடோஷமான வேடாந்தத்தாலே
வேஜ்யமானதன்னுடைய கல்யாணமூணவிஸிஷ்
டமான டிவ்யமூணஸ்வரூபத்தையுடையவன்; ஸ்வ
ரூபமூணங்களையுடையவன், ஸ்வரூபமூணங்களை
ஊவொன்னவிது, ரூபவிவ-ஞதிகளுக்கு முபலக்ஷ
ணம். (டிவ்யமூணஸ்வரூப:) என்று -கல்யாண
மூணவிஸிஷ்டமாக ஸ்வரூபத்தைஊவொல்லுகி
றது. வஸ்துநிரமூணமென்பார்க்கு நாவெடுக்க
விடமதும்படியாக “ நலமுடையவன்” என்னு
மாப்போலே, “ நிரமூணம்” “நிரஞ்ஜநம்” இத்
யாஹிகளில் தோற்றுகிற மூணஸாமாந்யநிஷேப
ம் “யஸ்ஸர்வஜ்ஞஸ்ஸர்வவித்” இத்யாஹிகளில்வி
திக்கப்பட்டகல்யாணமூண வ்யதிரித்தவேறையமூ
ணவிஷயமென்று தோற்றுகைக்காக (டிவ்யமூ

ணஸ்வரூப:) என்கிறார். இத்தால் ஆவனுடைய பரத்வம் சொல்லிற்று. இப்படியென்றும் ஸாஸ் தரங்களிலே கேட்டுப்போகையன்றிக்கே கண்ணு லேகண்டு எல்லார்க்குமது லவிக்கலாம்வடிவோ யிலிலேவந்து கண்வளர்ந்தருளின ஸௌலஹ்யத் தைஹ்வொல்லுகிறது (ப்ரத்யக்ஷதாமுபமத:)

* என்றேனும் கட்டகண்ணால்காணுததன்வடிஸ்வக்க ண்ணுக்கு விஷயமாக்கினபடி “ ஞாலத்தூடே நடந் துநின்றும் ” என்பாரைப்போலே தன்வடிவில் வாசியறிந்து ஈடுபடுவாரில்லாத ஸம்ஸாரத்தி லேகிடார் தன்வடிவைப் ப்ரத்யக்ஷிப்பித்தது! (ரங்ம ராஜ:) விஸத்ருஸமான டேஸத்திலேவந்தால் தன் வைஹவம் குன்றுகையன்றிக்கே துடித்தபடி. பர மஸாம்யாபன்னர்க்கு முகங்மொடுத்துக்கொண் டிருக்கிறவிறுப்பிலும் இங்கேவந்தே ஈரரஸாதவி ர்தபின்வாய்த்து சேஷித்வம்நிலைநின்றது. (வஸ யஸ்ஸடாஹவதிதேயதிராஜ) இப்படிமேன்மைநீ ர்மை இரண்டாலும் பூர்ணரான பெரியபெரு மாள் டேவரீர்க்கு எப்போதும் வஸ்யரன்றோ “ நம்ஸேவகஞர் மருவியபெரியகோயில் ” என்கி றபடியே - ஆஸரிதர்க்குக் கையிலக்கைக்குஹே விக்ருமவனன்றோ உஹயவிஹஞ்சயை ஸ்வர்யத் தையும் டேவரீர்க்குத்தந்தே, “ நாம் பலபிறப்புப் பிறந்தே திருத்தப்பார்த்தவிடத்திலும் திருந்தாத ஸம்ஸாரிகள் முருடைத்தீர்த்து நமக்காளாம்வ டிதிருத்தித்தருகைக்கு இவரொருவரைப்பெற்றோ மே!” என்று நிரதிஸய வ்யாமோஹத்தைப்பண் ணி, “ ஒருகாரியத்திலெப்போதிவர் நம்மைநிய

மிப்பது” என்று அவஸரப்ரதீக்ஷராய்க் கொண்
டுஸர்வகாலமும் இம்மூத்தைக்கு விடேயராய்
ப்போராரின்றார் என்வதுயாதொன்று. (வஸ்ய:-
ஹவதி)இப்படி ஆஸ்ரிதபரதந்த்ரராய் அத்தாலே
ஸத்தைப்பெற்றபடி. “ஆத்மாநம் நாதிவர்த்தே
யா:” “தேவுந்நன்னையும்” என்னக்கடவதிறே. நிர
ங்குஸஸ்வதந்த்ரநானவன் ஒருக்காலாகவிஸைந்
துநிற்கிலோவென்ன (ஸஹாவதி) என்கிறார்.
ஸ்வாதந்த்ரயத்தாலே தன்ஸத்தையின்றிக்கேதன்
ஸ்வரூபஸ்யிதியழியக்காரியம்பார்க்குமோ!; டே
வரீரளவில் வ்யாமோஹத்தாலே பரதந்த்ரநா
கையன்றிக்கே தன்ஸ்வரூபஸ்யிதிக்காகப் பரதநா
கையாலே எப்போதும் இஸ்ஸ்வஹாவத்துக்குக்
குலைத்தலில்லை. (தஸ்மாத்) ஆகையாலே, டேவ
ரீர் ஆஸ்ரிதஜநங்களின் பாபத்தைப்போக்குகைக்
கு ஸக்தரன்றோவென்கிறார். ... கள.

காலஞ்சைபீகரநஞ்ஞயநிர்வாண

ஸாஸ்திரயஸ்யஜநஞ்ஞயநிர்வாண

ஸாஸ்திரயஸ்யஜநஞ்ஞயநிர்வாண

ஸாஸ்திரயஸ்யஜநஞ்ஞயநிர்வாண

“ உபாயஹிதநானவீஸ்வரன் நமக்கு ஹவ்
யநாயிருந்தாலும், அநாடிகாலம் ததாஜ்ஞாநூப
ஸாஸ்தரமர்யாஷையை உல்லங்கித்து கரணத்ரய
த்தாலும் அதிகஞ்ஞமான பாபங்களைக்கூடுபூரித்
துஇப்போதுமதிலே முதிரநடவாரின்றவளளவில்
நஸ்வரனுக்குண்டானஸீற்றத்தை, அவன்றன்னை

யேயிரந்துகாற்கட்டியாற்றிக்கொள்ள வேண்டிய
ன்றோ இவனுக்கிருப்பது” என்றெம்வெருமானா
ர்க்குத்திருவுள்ளமாக ; தான் மருந்துகுடித்து
ப்பிள்ளை நோயைப்போக்கும் வத்வலையானதா
யைப்போலே, இங் தாயான டேவரீருடி ஆஸரித
ரானவடியோங்களுக்காக பிராட்டிக்குவல்லஹ
னவெம்வெருமானாற்றிருவடிகளிலே ஸாவாபராய
ங்களையும் பொறுத்தருளவேணும் என்று ப்ரா
யித்தருளுகையாலே அடியோங்களுக்கு அங்
க்குறையில்லையென்கிறார்.

(காலத்ரயேபி) ஹ-ஓதகாலத்திலுள்ள பாப
மாத்ரமன்றிக்கே காலத்ரயத்திலுமுண்டான பாப
ங்களுக்கும் பொறைகொள்ளவேணுமாய்த்து.
“ க்ருதான் க்ரியமாணன் கரிஷ்யமாணம்” என
றத்தைஓவொன்னபடி. (கரணத்ரயேத்யாதி) ஒரு
கரணத்தால் பண்ணிவைந்துக்குப் பொறைகொ
ள்ளுருகையன்றிக்கே கரணத்ரயோ பார்ஜிதங்களா
னவந்துக்குப் பொறைகொள்ளவேணும். இத்
தால் - “மநோவாக்காயை” என்றத்தைஓவொ
ல்லுகிறது. நிர்மித) என்மையாலே -இவைதான்
ஸங்கல்பித்தமாத்ரமன்றிக்கே பத்தும் பத்தாகஓ
வெய்தவையென்கை.(பாபக்ரிய) என்கையாலே-
அக்ருத்யகரணத்தையும்; (அதிபாப) என்கையா
லே - ஹவடிபவாராடிகளையும் சொல்லுகிறது.
இத்தால் “ அக்ருத்யகரண க்ருத்யாகரண ஹவ
டிபவார ஹவதாபவார ஸஹ்யாபவார ரூபநா
நாவிடாநந்தாபவாரான்” என்றத்தைஓவொன்ன

படி. (ஸரணம்ஹவத்க்ஷமைவ) இப்படியிருந்த-
ள்ள பாபத்தையுடையவனுக்கு எம்வெருமானு
டைய அபராயஸஹத்வமாகிற க்ஷமையொழிய
வேறுபுகவில்லை. (ஸாவேத்யாஹி) அந்தபொறை
தானும், டேவரீர்தம்மாலே ஸ்ரியஃபதிதிருவடிக
ளிலே “மநோவாக்காயை” என்றுதுடங்கி “ஸ
ர்வாநஸேஷத:க்ஷமஸ்வ” என்றுப்ரார்பித்கப்பட்
டதென்பதுயாதொன்று, அது, டேவரீர்திருவ
டிகளைப்பற்றியிருக்கும் ஆஸ்ரிதஜநங்களுக்குப்பி
ழைக்கலாம்வடிவைத்த தண்ணீர்ப்பந்தவிநே.
(த்வயைவ) “அலிமாநாந்தர்ஹஞ்சர்க்குக் கார்
யம்செய்யவேணும்” என்று ஸ்வரஞ்ஞேடே மன்
றும்படியான ஸ்வரூபத்தையுடைய டேவரீரன்
றேப்ரார்பித்தருளிற்று. “இநியாமுருமை -
அடியேன் செய்யும்விண்ணப்பம் - மெய்நின்று
கேட்டருளாய்” என்றுப்ரஃமாவார்யர்ப்ரார்பி
த்தபடிகண்டால் அவரடிபணிந்தவிவர்க்கு மிது
வன்றோ வதுஷ்டாநம். (கமலாரமணே) அஹ்ரு
டியமானவுக்கியையும் ஸஹ்ருடியமாக்கிக் கார்யங்
கொள்ளுமவளும், அவள்தன்னையு மதிசங்கைப
ண்ணி ஆஸ்ரிதரைநோக்குமவதுமான ஸேர்த்தி
யிலேயன்றோப்ரார்பித்தது. (அர்யிதா) தாமு
மவனுமறிந்ததாக நெஞ்ஜாலேயபேகதித்தவளவ
ன்றிக்கே, பின்வஃள்ளார்க்கும் இது கொண்டு
வழக்குப்பேஸலாம்வடி பாஸ-ரமிட்டன்றோப்ரா
ர்பித்தது. அர்யித்தார் கார்யம்செய்தேநிற்கவே
ண்டும்வடிபற்காட்டியன்றோ போந்தது. (ஹவஃ
ஹிரிதானம் - ஸௌவஹி - க்ஷம:) டேவரீருடை

யஸ்வலாவத்தையும் அவிமாநவிஷய ஸ்வலாவ
த்தையும் ப்ரார்யநாப்ரகாரத்தையு மதுஸக்யித்
தால், டேவரீர்திருவடிகளைப் பற்றினவர்களுக்கு
ஆனைக்கழுத்திலிருப்பாரைப்போலே நிர்வரராயி
ருக்கைக் குறுப்பான ரகையதுவேயிறே. கஅ.

ஸ்ரீமந்யதீஸ்ரீபவதீயஸநாஜஸீவா

ஸ்ரீஸீலநாதகருணாபரிணாமததூம்.

நாமஸ்வஹம்மவவந்நயநாததீஸ்ய

காமுவிருந்நுஸுலலஞ்சநவந்நயதீஸ்வம் || ௧௦ ||

இப்படி எம்வெருமானுருடைய திவ்யவை
வவத்தை தம்முடைய ப்ரேமாநுபூணமாகப்
பேசுகையிலே யிறங்கினவிவர், முதலிரண்டு
ஸிலோகத்தாலே - ஆழ்வார்களளவிலும் அவர்க
ளுகந்நிவிஷயமான வெம்வெருமா னளவிலும்
எம்வெருமானுர்க்குண்டான ப்ராவண்யாதிசய
த்தையும் ஸ்வாஸரிதர்க்கு ப்ராப்யப்ராபகவ-ஞத
ராயிருக்கிற படியையும்பேசி, மேல்மூன்று
ஸிலோகத்தாலே - தமக்கேகிதங்களான புருஷா
ர்யங்களை அவர் திருவடிகளிலே ப்ரார்யித்து,
அநந்தரம் ஸிலோகத்தாலே - உடையவர்திருவடி
களிலே - ப்ரேமாலாவத்துக்கும் இதரவிஷய
ப்ராவண்யத்துக்கு மடியானபாபத்தைப்போக்கி
யருளவேனுமென்று விண்ணப்பம்செய்து, மே
லாறுஸிலோகத்தாலே - பத்தரயார்யநிஷைக்கு
விரோடிகளானவ க்ருத்யகரணாதிகளையும் அபலா

ராஜிகளையும் பரக்கப்பேஸி, மேலொருஸ்லோகத் தாலே-
 * அநந்தக்லேஸாஹாஜநமான ஷேஹத்தோ
 டேபொருந்தியிருக்கைக்கடியான பாபத்தைப்போ
 க்கவேணுமென்று. அநந்தா மிரண்டுஸ்லோகத் தாலே -
 யாமுநாஹார்யப்ரஹ்ருதிகளருளிஃவெய்த ஷோஷஸமுஹங்களுக்கெல்லாம் கொள்கலமான
 வெனக்கு ஷேவரீருடையக்ருபையொழிய வேறு
 புகவில்லையென்று, மேல்மூன்றுஸ்லோகத்தாலே-
 அடியேதுடைய வரிஷ்டங்களைப்போக்கி இஷ்ட
 தைத் தந்தருளவேணுமென்றும் அவர்தம்மு
 டையகார்யங்மளைஃவெய்கைக்கு ஸக்தரென்றும்
 அவர் மஃயதரயத்தில் ஸர்வேஸ்வரன் நிருவடிக
 ளில்பண்ணின ப்ரபத்தியேதமக்குப் பேற்றுக்கு
 டலென்று மருளிஃவெய்தாராய் நின்றார்கீழ் ;
 இனி மேலிரண்டுஸ்லோகத்தாலும் - எம்வெரு
 மானார் திருவடிகளில் ஸேவையாகிற பரமப்ராப்
 யம் நித்யாஹிவ்ருஃயமாய்ஃவெல்லவேணுமென்
 னும் அதுக்கு ப்ரதிஸந்யகமான ஃவ்விஷயஸங்
 மம் நஸிக்கவேணுமென்றும் உடையவர்திருவடி
 களிலே ப்ரார்யித்து, இப்ரஸந்யமுபேந அடி
 யேன் விண்ணப்பம்செய்தவித்தை ஸாஃரமாக
 வங்மீகரித்தருளவேணுமென்றபேகதித் துஸ்தோ
 த்ரத்தைத் தலைக்கட்டுகிறார்.

அதில் முதல்ஸ்லோகத்தாலே - ஷேவரீர்திரு
 வடிகளில் ஸேவையாகிற பரமப்ராப்யமேநமக்கு
 நித்யாஹிவ்ருஃயமாம்வடியாகவும், அதுக்கு இ

டைஃவரான இதரவிஷயஸங்கம் மறும்படியாகவும் ஷேவரீரேசுயந்தருளவேணுமென்று எம் வெருமானாரை ப்ரார்பித்தருளுகிறார்.

(ஸ்ரீமந்யதீந்ஜேத்யாஜி) (ஸ்ரீமந்) ஹவஷது ஹவகைங்கர்யமாகிறநிலைநின்ற ஸம்பத்தையுடையவரே. (யதீந்ஜ்ர) அந்ஜஸ்வருபாது ரூபமான ஸம்பத்தையுடையவருளவையில் எனக்கென்று நாக் குநீட்டாதபடி இந்ஜரியங்களை நியமித்துக்கொண்டு போரும்படியைப்பற்ற (யதீந்ஜ்ர) என்று ஸம்ஹோயிக்கிறார். “ஆம்பரிஸுயிந்ஜ்ரகொண்டு” என்று ப்ராப்யமான கைங்கர்யத்தைஃவொன்ன வநந்தரம், “ஹம்ஸுலனகத்தடக்கி” என்றுஅதி லேஸ்வப்ரயோஜநஸுஃயியாலே ப்ரவணமாகிற இந்ஜரியங்களை நியமித்துக்கொண்டுபோரும்படியைஃவொல்லிற்றிறே. அன்றிக்கே, தமக்கப்பே கூதிதமான ப்ராப்யத்தைத்தருகைக்கிடான ஜ்ஞா நாடிஸம்பத்தையுடையவரென்றும் அதுக்கு வி ரோயியைப்போக்கவல்ல ஸக்தியையுடையவரென்றும் நினைத்து (ஸ்ரீமந்யதீந்ஜ்ர) என்று ஸம் ஹோயிக்கிறாராகவுமாம். (ஹவஜீயபஜாஸ்ஜஸே வாம்) தம்முடைய ப்ராப்யவேஷமிருக்கிறபடி. வகுத்தஸேஷியான ஷேவரீருடையநிரதிஸயஹோ ஃயமானதிருவடிகளில் நிரந்தராதுஹமாகிறஸே வையை. “ இராமானுஸன்சரணாவிந்ஜம் நாம்ம ன்னிவாழ” என்றும் “ நம்தலைமியையே பொங் கியகீர்த்தியிராமானுஸனடிப்பூமன்னவே” என்று ம்பிள்ளையமுதனார்உபக்ரமோபஸம்ஹாரங்களிலே

பேஸினப்ராப்யத்தைக்கணிஸிக்கிறது. “ இங்ஞப்
ராப்யம் நீரும்முடையதநத்தாலே ஸாயித்து
ப்பெற்றதோ” என்ன; அன்று, ஞயாப்ராப்தமெ
ன்யிரூர் (ஸ்ரீஸூலநாயகருணாபரிணாமஞத்தாம்)
எங்முருடைய ஆவார்யரானபிள்ளை தாமெப்போ
துமதுவவித்துக்கொண்டுபோருகிற இங்ஞபரமப்
ராப்யத்தை யுபகரித்துக்கொண்டே நிற்கவேண்
கிவெடிதடையறப்பெருகுகிற தம்முடையநிர்ஹே
துகக்ருபைக்குப் போக்குவீடாக, முலைக்கடுப்பா
லே பாலேத்தறையிலேபீஞயமாப்போலே, என
க்கபேகைஞயின்றுக்கேயிருக்கத் தம்முடையது
பேருக ஸர்வஸ்வஞநம்பண்ணியருளினார், அத்
தாலே எனக்குவந்ஞ கைகூடிற்று. “ பிள்ளைய
ருளாலேபெற்றீராகில் இப்போது நம்ஸைக்கல
பேகிக்கிறதென்” என்ன ; அருளியெய்கிருர்
(தாமந்வஹம்மவிவர்யய) என்று. ஞேவரீரிப்
போதுபுதுக்க வென்றுண்டாக்க வேண்டுவதில்
லே, பிள்ளை அருளாலே யுபகரித்தவத்தை நாள்
தோறும் வளர்த்தருளுகையுள்ளது. அவரும்
“ அப்படியேஸெய்யக்கடவோம் ” என்னுமிடம்
தோற்ற கருணம்ருதபரிணாமருபகடாக்ஷ வ்ருஷ்
டிகளாலே குளிரவழியப்பார்க்க, அத்தாலேநிர
ஸ்தஸமஸ்தஞஸ்வராய், பூர்ணமாகவுபகரியாநின்
றுகொண்டு உத்தரோத்தரம் தழைத்துஞயெல்
லும்பெடி வளர்த்தருளவேணுமென்யிரூர் (தாம
ந்வஹம்மவிவர்யய) என்று “ உபகரிக்கிறப்
ராப்யத்தின் மௌவமாதல் இவ்வுபகாரத்துக்கி
லக்கானவென்னுடைய லாவவமாதல் பாராதே

தம்மளவிலே யுபகரித்தருளுவதே !” என்று விஷயராகிரூர் (தாம்) என்று. இப்படி ஸெய்ய வேண்டும் நிர்வஃயமென்னென்ன வருளிஃவெ ய்கிரூர் (நாய) உடைமையானதின் காரியஞ்ஜெ ய்கைஉடையவனுக்கே ஹரிதே. “ஸர்வாரித ஸாயாரணரானநமக்கு இவனொருவனையும்பார்த் திருக்கப்போமோ” என்றுபேசுதித்தருளாதேஜே வரீர்திருவடிகளி லதுஹவத்தாலல்லது ஸெல்லா தவென் ப்ரக்ருதியைத் திருவுள்ளம்பற்றியருளி எனக்கொருவனுக்குமே முற்றாட்டாம்வடியவ் வதுஹவத்தை யிடைவிடாமல் வர்யிப்பித்தரு ளவேனுமென்றிருர். இப்படிநாம் அதுஹவத் தை வளர்த்துக்கொடுக்கிலும் இதுக்கிடைஃவ வரான விரோயியைத்தானே கழித்துக்கொள் ளுகிருன் என்று விரோயிநிவ்ருத்திக்கு என்கை யிலேயென்னைக்காட்டித்தரவொண்ணாது, அதுவு ம்ஜேவரீர் தாமே ஸெய்தருளவேனுமென்கிரூர் (தஸ்யாஃகாமம்விருஃயமவிலம்ஹிவர்தயத்வம்)எ ன்று.ஜேவரீர் திருவடிகளில் ஸேவையாகிறவிந்ஃப ரமப்ராப்யத்துக்கு விருஃயமாய்விஷயஜேஃத்தா லே ஸஹுஃவியமாயிருந்ஃ விஷயப்ராவண்யரூப மானகாமத்தை ஸவாஸநமாகப் போக்கியருளவே னும். இங்நனன்றிக்கே, இதுக்குவிருஃயமான வைஸ்வர்யாதுஹவமாகிற காமத்தையும், ஆத்மா துஹவத்தையும், ஹமவஃதுஹவமார்கிற ப்ரதிஸந் பஃங்கௌல்லாவற்றையும் போக்கியருளவேனு மென்றிருராகவுமாம். இதில் முதற்பட்டயோஜ

னைக்கு ஒளவியமுண்டு ; “ ஸஸ்தாஜிஹோமரு
விரவ்வஹமேயதேஹ” “ ஸஸ்தாஜிஹோமவிஷ
யாருவிரஸம்ஜீயா” என்று ஸஸ்தாஜிவிஷயப்ரா
வண்யமேயிதுக்கு ப்ரதிஸந்த்யகமாகக் கீழேயரு
ளிக்மெய்ததுக்குவ்வேருகையாலே. இப்படிஎம்
வெருமானுர்திருவடிகளிலேதமக்கபேகூழிதமாய்
ஸ்வரூபாதுருபமுமான புருஷார்யத்தை, அநா
திகாலமிந்தபுருஷார்யத்துக்கு இடைவிலாசவராய்
இப்போது பதுவர்த்தித்துப்போருகிற அர்வா
லீநவிஷய ப்ராவண்யநிவ்ருத்தியூர்வகமாகப்பல
படியாகப்ரார்யித்துக்கொண்டுபோந்தார். கக.

விஜ்ஞானம்யதிரமத்யுதமாஸகீநம்

அஜீஹுஸ்யயதிராஜதயாஸ்யுராஜே ।

அஜீயமாஸ்யுநாஜேவவஜித்ய

தஸ்யுதநத்யுதரணீதவஜித்ய ॥ ௨௦ ॥

என்னுடையவாபலத்தாலே அடைவுகெட
விண்ணப்பம்செய்த விந்த ஸ்தோத்ரத்தை, அ
டியேனுடைய ஜோஷங்களைப்பார்த்து உபேகூழி
யாமலங்ஜீகரித்தருளவேனுமென்று ஸ்தோத்ர
த்தை நிமித்தருளுகிறார்.

(விஜ்ஞாபநம்) தம்முடையவபேகூழிதங்களை
த்திருவடிகளிலே விண்ணப்பம்செய்ய அதுப்ரா
வண்யமாய்த்தலைக்கட்டிற்று. (இஹம்) ஆர்க்கு
ஸாஜரமாகவிருக்கிறபடி. “செவிக்கினியசெ
சொல்” என்றிறபடியே, ஒன்றை நினைத்தொ

றைஃவொன்னதன்றிக்கே நினைவும் சொலவும்
 ஸோர்ந்திருக்கும்வடி சொன்னதாயிருக்கை. (அடி
 யது) பூவலரும்வொதுபோலே பேசுகிறடிசை
 யில் சொவ்வியைஃவொன்னபடி. இஃவாவடுபோ
 வதுக்குமுன்னே திருஃவெவிசாற்றி, “ இளைய
 புன்கவிதை ” என்கிறபடியே ஸஸ்டார்யவிஷ
 யவைவவத்தை உள்ளபடியறிந்து பேசுகைக்கு
 தத்தக் ஜனாநஸக்திகளின்க்கே யிருக்கஃவெய்
 தேயும், தன்னுகப்பாகப்பண்ணும் வைலகூண்ய
 மற்றிருந்தாலும் “நம்மடியார்ஸொன்னதன்றே”
 என்று திருவுள்ளமுகந்தே கேட்டருளத்தக்கதெ
 ன்கை. (அங்கீகுருஷ்வ) ஆருடைய ப்ரயோஜந
 துதுக்கார் ப்ரார்பிக்கிறார். இவன்வாக்கிவிப்படி
 டுட்டாது, இதுக்குக்ருஷிபண்ணிப்போந்த நம்ம
 ஸன்றேப்ரயோஜநம் என்று அங்கீகரித்தருளவே
 டுமென்றிறார். (யதிராஜ) இத்தலையில் டோஷ
 த்தைப்போக்கவல்ல உடையவரன்றே டேவரீர்.
 (டியாம்வாஸோ) ஸீறியெடுத்தெறியும்படியான
 டோஷம் இத்தலையிலேயுண்டானாலும் திருவடிக
 ளைப்பூண்டுகொள்ளலாம்வடியிருக்கிற அருட்க
 டலன்றே டேவர். (அஜ்ஞாயம்) இவன்றன்ஸ்வ
 ரகூணத்துக்கு நம்மையொழிய வேறுகைம்முத
 வுண்டென்றிருக்குமவனே; நம்மையொழியமற்
 டு^{pinion} டு^{February 1935} டு^{acc} டு^{Mo}ர். (ஆத்மமூணலேஸவிவர்ஜித
 ல ஆத்மமூணமுண்டாக நினைத்
 துக்குடிலென்றிருக்குமவனே.

நம்க்ருபைக்குத் தண்ணீர்த்துநும்பாகஃவொல்ல
 த்தக்கதொரு ஸத்மணஸேஸமுண்டோ. (தஸ்
 மாநந்யஸரண:) ஆகையாலே இவனுக்குநம்மை
 யொழிய வேறுபுகலுண்டோ. ஸ்வரக்ஷணத்துக்
 கொரு உபாயாந்தரமறிந்திருத்தல் ஸெய்யத்தக்க
 ஜ்ஞாநமில்லாதவனுமாய் ஸத்துக்களங்லீகரிக்கை
 க்கு உப்பான ஆத்மமணஸம்வந்யரஹிதனுமாய்
 யிருக்கையாலே வேறொருபுகலில்லாதவன். (இதி
 மத்வா) இப்படி ஹவடிதுஹவாடிகளிலந்யப்ரஸுத
 யைத்தவிர்த்துத் திருவுள்ளம்பற்றியருளி யித்த
 யங்லீகரித்தருளவேணுமென்று ப்ரார்த்தித்தருளி
 னராய்த்து.

பிள்ளைலோகம்ஜீயர் திருவடிகளேஸரணம்.

யதிந்ஜ்ரப்ரவணர் திருவடிகளேஸரணம்.

—*~*~*~*

